

Η "ΓΟΗΣΣΕΣ,, ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥΣ!..

(Ένα άπεκαλυπτικά άρθρο του Άμερικανού δημοσιογράφου Μπέν Άστερντ, για τὸ χαρακτήρα πού ἔχουν οἱ ἄνδρες τῶν «αστέρων»)

Ι ἐντόπωσι ἀραγε θά σᾶς ἔκανε, ἂν τόχαινα νά διαβάσατε στήν ἐφημερίδα ὅτι ἡ γυναίκα σας εἶνε ἡ «σφιγγα» τῆς ὀθόνης, ὅτι ἔχει τὸ ὠραιότερα πόδια τοῦ κόσμου, ὅτι ἦτα, ἄλλοτε τρυφερὴ φιλενάδα, ἄς ποῦμε, τοῦ Ροδόλφου Βαλέντινο ἢ τοῦ Κλάρκ Γκέμπλ, ὅτι εἶνε πεντάμορφη σάν, νεράϊδα, ὅτι βάφεται μὲ τὸ... καντάρι κι' ὅτι ἀπὸ μικρὴ ἦταν τσαχπίνια καὶ κοκέτα ;

Βέβαια θά παραξενεύοσαστε, μαθαίνοντας ὅτι ἡ γυναίκα σας εἶνε μιά σφιγγα. Γιατί, γιὰ τὸ σῶζοῦ τοῦ, μιά σῶζοῦ δὲν εἶνε ποτὲ σφιγγα. Μπορεῖ νὰ τοῦ φαῖ, στὸ κά-κάτω τῆς γραφῆς ὅτι εἶνε μιά ὑπερική. Πο-τέ ὅμως μιά αἰνιγματική σφιγγα "Α, αὐτὸ ὄχι, ποτέ.

Μὰ ὅσο πέρασε ἀραγε ἀπὸ τὸ νοῦ καμμιά φορὰ ὅτι ἡ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τῆς σειρῆς, ἀπὸ αὐτὲς τῆς «σφιγγες» τῆς ὀθόνης εἶνε καὶ σῶζοι ;

"Η "Αν Χάρντιγκ, παραδείγματος Χάριν, ἢ Ρουθ Τσάττερτον, ἢ Κλεντὲ Κόλμπερτ, ἢ Μάρλεν Νιτρίχ" εἶνε παντρεμένες, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, μὲ ἀσήμους καὶ τελείως ἀγνώστους ἄνδρες. "Η πρώτη ἔχει τρεῖ τῶν, Χάρρου Μπάνιστερ, ἢ δεύτερη τὸν Ράφλ Φόρμπτ, ἢ τρίτη τὸν Νόρμαν Φόστερ καὶ ἢ τέταρτη, ἢ Μάρλεν, τὸν Γούντολφ Ζίμπερ, ἔναν ἀγαθὸ καὶ φιλήσυχο ἰερὸ μανό, ἄλλοτε σκηνοθέτη, χωρὶς ἐπιτυχία καὶ χωρὶς ταλέντο.

Κι' ἡ γήσσος λοιπὸν, ἔχου τὸ σπῆτι τους, τῆς σκοπόρες τους, τοῦς μελᾶδες μὲ τοῦς ὑπέρτες τους καὶ τῆς φασαρίες μὲ τοῦς καλεσμένους τους. "Επειτα ἔχου καὶ συγγενεῖς, στενοὺς καὶ μακρυνούς, ἔχου καὶ παιδιὰ, πού δταν δὲν εἶνε δικά τους, εἶνε υἱοθετημένα. Τέλος ἔχου τὸν ἄνδρα τους, ὁ ὅποιος δὲν τῆς θαυμάζει βέβαια ὡς γήσσο. Κάθε ἄλλο μάλιστα! Εἶνε ἀπλό-στατα ἕνας σῶζοῦς ὅπως κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι, μὲ τῆς ἰδιοτροπίες τους, τῆς γκρίνιες τοῦ καὶ τῆς... σκηνῆς τοῦ.

Τι κάνουν τώρα αὐτοὶ οἱ σῶζοι, δταν διαβάσουμ τὰ ἄρθρα πού γράφονται στῆς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικὰ γιὰ τῆς γυναίκες τους : "Αν ἕνας δημοσιογράφος, πού δὲν ἔχει βέβαια γράφει μὲ λίγη αναστασία ὅτι ἡ τᾶδε «γήσσο» ἔχει ἕνα πολυτάσσο ἐρωτικὸ παρελθόν, τί κάνει ἀραγε ἡ σῶζοῦς ; "Αρνίζει νά βρασιλεύεται ἀπὸ τῆς ζηλῆια ἢ κάνει ἄγριες σκηνῆς σ-ἡ γυνίκα του ; Κι' δταν πάλι δι-αθάσῃ στὰ κινηματογραφικὰ περιοδικὰ ὅτι ἡ γυναίκα του ἔσπερνάει στήν, ὠμορφιά ἀκό-μα καὶ τῆς θουλικῆς "Ωραία "Ελένη, ἀρχίζει μὴπως ν' ἀ-γαπή τῆς γυναίκα του μ' ἔ-ναν καινούργιο καὶ φλογερὸ-τερο ἔρωτα ;

Γιὰ νά δοῦμε ἀπὸ κοντὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀνοικοκυριά τῶν Χόλλυγουντ.

Ξέρτε βέβαια τί ἔχει γρα-φῆ γιὰ τους ἔρωτες τῆς Μάρ-λεν Νιτρίχ καὶ τοῦ σκηνο-θέτου τῆς Γιόσεφ φὸν Στέρν-μπεργκ. "Ε, λοιπόν, ὁ σῶζο-ῦς τῆς Μάρλεν δὲν ἐνδιαφέ-ρεται διόλου γι' αὐτὴ τὴν εὔ-πόθεσι. Στὸ Χόλλυγουντ μά-λιστα ἔχει καιναντῆσει σκαν-δαλο αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ τρίγωνο. "Η Μάρλεν, ὁ σκηνοθέτης τῆς καὶ ὁ ἄνδρας τῆς εἶνε οἱ περίφημοι... «Τρεῖς σωματο-φύλακες»!

"Ο Ροῦντολφ Ζίμπερ, ὁ ἄν-δρας τῆς «Σανθελιάς "Αφροδι-της» εἶνε ὁ πῶ ἡσυχος, ὁ πῶ διακριτικός κι' ὁ πῶ λογι-κὸς ἀπ' ὄλους τοῦς σῶζοῦς.

Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ μοιραία Μάρλεν δὲν τὸν χωρίζει, γι-ατί δὲν ἐλπίζει νά βρῆ κανέναν καλύτερο σῶζοῦρο (γιὰ ὄλη τῆς τῆς ζωῆς), ὅπως λέει ἡ ἴδια.

"Ο ἄσημος Ροῦντολφ Ζίμπερ δὲν διαβάσει ἐπίσης ποτὲ τοῦ τὰ ἄρθρα πού γράφονται γιὰ τῆς τρισένδοξη γυναίκα του. Ξέρει ὅτι εἶνε διαφημιστικὰ καὶ δὲν τοῦς δίνει καμμιά ἀπόλυτος ση-μασία.

Τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολουθεῖ κι' ἕνα ἄλλο ζευγάρι τοῦ Χόλλυ-γουντ : "Η γήσσο Μπεμπὲ Ντάνιελς καὶ ὁ Μπῆν Λάιον. "Όταν ὁ δεύτερος διαβάσῃ στῆς ἐφημερίδες τοῦς φανταστικὸς ἔρωτες τῆς γυναίκας του μὲ τὸν Τζακ Πίκφορντ ἢ ἡ Μπεμπὲ Ντάνιελς διαβάσει τὰ πολυκροτα ἐρωτικὰ σκάνδαλα τοῦ ἄνδρος τῆς μὲ τὴν Μάριλον Μίλλερ, ξεσποῦν κι' οἱ δυὸ σὲ ἡχηρὰ γέλια καὶ διασκεδάσουμ μὲ τῆς κακογλωσσία τῶν φίλων τους.

Μὰ ὄλοι οἱ σῶζοι δὲν παίρνοῦν στ' ἀστῆα αὐτὰ τὰ ἄρθρα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς γίνοῦται «Θέλλοι» κι' δταν ἀκόμη ἡ «γῆ-ρσο»-γυναίκα τους ἀναφέρει ἄπλως σὲ μιά δημοσιογραφικὴ συνέντευξὴ τῆς ὅτι ὁ ὄραιότερος ἄνδρας «κατὰ τῆς γνώμης» τῆς εἶνε ὁ Κλάρκ Γκέμπλ ἢ ὁ Τρόνυ Βασιμουδέλλο...

Πρὸ καιροῦ ἕνας δημοσιογράφος ἀπὸ τῆς Νέα "Υόρκη πῆγε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νά... ἀνακαλύψῃ τῆς «ἀπόκρυφῆ ζωῆς τῶν «αστέρων» καὶ νά στείλῃ μιά σειρά ἀπὸ ἐντυπωσιακὰ ἄρθρα στῆς ἐφημερίδα του. Γιὰ τὴν "Αν Χάρντιγκ λοιπὸν ἔγραψε ὅτι ἦταν γρηὴ καὶ τραλὴ σῶζοῦς. "Ο ἄνδρας ὅμως τῆς «Βεντέ-τας», ὁ Χάρρου Μπάνιστερ, μόλις διάβασε αὐτὸ τὸ ἄρθρο, ἔγι-νε ἔξω φρενῶν καὶ ἀφοῦ ἔχασε δυὸ πιστολιὰ στῆς τσέπη του, ἔ-τρεξε στὸ ξενοδοχεῖο πού καθόταν ὁ δημοσιογράφος μὲ τῆς κα-κιὰ γλῶσσα κι' ἀσπαστάσε ὄλο τὸν κόσμο μὲ τῆς πιστολιῆς του. Εὐτυχῶς ὅμως, καμμιά ἀπὸ τῆς σφαίρες δὲν βρῆκε τὸν δη-μοσιογράφο, ὁ ὅποιος, παρικόβλητος, ἄρπαξε τῆς βαλίτσες του κι' ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τῆς Νέα "Υόρκη, ὅπου ἔ-βησε μισοπεθαμμένος ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι ν' ἀλλάξῃ γρήγορα ἐπάγγελμα.

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

"Ο Ροβέρτος Γιούγκ, τῆς «Μέτρο Γκόντουν Μάγερ», μὲ τῆς γυναίκα του καὶ τὸ παιδάκι τους

"Ο Πασκουάλ ντὲ Τοῖκκο, ὁ ἄνδρας τῆς πεντάμορφης Τέλ-μας Τόντ, ζοῦσε ἡσυχὰ μὲ τῆς γυναίκα του ὡς τῆς μέρα πού ἡ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ δὲν ἔγραψαν τίποτε γιὰ τῆς «Βεντέ-τας». "Απὸ τῆς ἐποχῆς ὅ-μως πού ἀρχισα, νά δημοσιεύ-ωνται ἕνα σωρὸ ἱστορίες γιὰ τῆς ἐρωτικῆς περιπέτειες τῆς Τέλμας Τόντ, ὁ Πασκουάλ ντὲ Τοῖκκο, ἔχασε τὸ κέρφ του, ἔ-γινε μισάνθρωπος καὶ μιά μέ-ρα πῆρε μιά παράξενη ἀπόφα-σι : "Ἦθελε νά γίνη πρωταθῆ-της τοῦ μπόξ καὶ ἐφιλομάχος. "Ο λόγος τώρα, ὑποθέτοῦμε ὅτι εἶνε εὐνότητος. "Ο Πασκουάλ ντὲ Τοῖκκο ἤθελε, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, νά «καθαρίσῃ» ὄλους τοῦς ἀδιὰκριτους καὶ κακό-γλωσσους δημοσιογράφους τοῦ Χόλλυγουντ!..

"Ενας ἄλλος σῶζοῦς, ὁ Φίλ Μπέργκ, ὁ ἄνδρας τῆς χαρι-τωμένης Λέλιας "Αύμας, δταν διαβάσῃ κανένα ἄρθρο γιὰ τοῦς «ἔρωτες» τῆς γυναίκας του, κα-λεῖ ἀμέσως σὲ μονομαχία τὸν συντάκτη τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Μέχρι σήμερα λοιπὸν ἔχει μο-νομαχήσει μὲ καμμιά δεκαριά δημοσιογράφους ἰα καὶ μὲ ἕλα σχεδὸν τὰ εἶδη τῶν φωνικῶν ὀ-πλων. "Ο Φίλ Μπέργκ εἶνε μὲ ἄλλα λόγια σωτὸς κέρθερος τῆς γυναίκας του.

"Ο Νόρμαν Φόντερ εἶνε πέντε χρόνια τώρα παντρεμένος μὲ τὴν Κλεντὲ Κόλμπερτ καὶ κα-μαρῶνει δυο κανεῖς ἄλλος γιὰ τὸν γάμο του αὐτοῦ, ὁ ὅποιος ἀποτελεῖ ἕνα ρεκόρ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. "Ο ἄνθρωπος ὁ-μως αὐτὸς εἶνε ὁ πῶ καλύτερ-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ L. RENÉ-BAGIN

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΕΝΕΧΥΡΟ

Η στιγμή που ο Ζάν μπήκε στο δωμάτιο του «Πάλας Ότελ», στο οποίο έμενε μαζί με τη Σιμόνη, την βρήκε καθισμένη μπρός στην τουαλέτα της, να διορθώνει τα μάτια της.

— Άκουσε, αγάτη μου, τής είπε ο Ζάν, με το γλυκό εκείνο χαμόγελο, που έπαυσε όταν είχε ν' αναγγείλει κάτι δυσάρεστο. Όσο ήσωνα στη μοδίστρα σου, πετάχτηκα ως το Καζίνο να δοκιμάσω την τύχη μου κι' έχασα τριάντα χιλιάδες φράγκα στη ρουλέτα...

Η Σιμόνη τον κούταξε με θαυμασμό. Τι πλούσιος που ήταν για να διακινδυνεύει ένα τέτοιο ποσό! Μά πριν προφτάσει να κάνει περισσότερες σκέψεις, τον άκουσε να ξαναλέη:

— Δεν ένε και πολύ διασκεδαστικό αυτό, γιατί ήσαν τα τελευταία χρήματα που είχα.

— Έ, περνάς απ'ο από την Τράπεζα και παίρνεις άλλα...

— Δεν έχω πιά ούτε πεντάρα στην Τράπεζα...

Η Σιμόνη πέταξε το κοσμητικ πάνω στην τουαλέτα της και σηκώθηκε.

— Μ' άλλα λόγια, είσαι πανί με πανί; φώναξε. Κι' ο λογαριασμός του ξενοδοχείου;

— Ο λογαριασμός θα πληρωθεί, γιατί πιάγω άμεσως για το Παρίσι. Σε πέντε-έξη μέρες θα γυρίσω με χρήματα.

— Κι' αυτές τις πέντ' -έξη μέρες θα μείνω εγώ εδώ;

— Ναι, αγάτη μου, πρέπει...

— Δεν τα τρώω εγώ αυτά. Θέλεις να μ' εγκαταλείψεις και βρισίξεις πρόφραση...

— Αν νομίζεις πως θα σ' αφήσω να φύγεις, γλέσσαί... Όχι, όχι, δεν θα φύγεις...

— Άγαστή μου, άκουσε με...

— Δεν άκουω τίποτε! Θά με πάρεις μαζί σου.

— Μά πως θέλεις να φύγωμε από δω ο δυο μαζί, χωρίς να πληρώσουμε. Δεν γίνεται αυτό. Θά πάω να κανονίσω κάποιες δουλειές στο Παρίσι, θα πάωο χρήματα και θα γυρίσω να σε πάρω.

— Δηλαδή, μ' αφήνεις εδώ ενέχυρο, εάν να λείμ...

— Ο Ζάν γέλασε και είπε:

— Πάνο - πάτο... Και τι άμορφο ενέχυρο! Καταλαβαίνεις πόσο θα βιαστώ για νάρθω να το ξαναπαρώ. Λοιπόν, αγάτη μου, πρέπει να σ' αφήσω άμέσως, για να προσφύσω το τραίνο.

Ο Ζάν Καυό ήταν πολύ επιτήδειος τύπος. Τα κατάφερε πάντοτε.

δος του κόσμου. Δεν βρίσκει κανένα άθροο κατά της συζύγου του αντιποθητικό και καμιά κακογλωσσία φαρμακερή. "Άλλωστε κι' ο ίδιος λέει κάθε τόσο:

— Καμιά έφημερίδα δεν μπορεί να πειράξει τη γυναίκα μου. Ποιος άλλωστε μπορεί να προσβάλει έναν άγγελο καλωσύνης και αθωότητας; ... Μά, αν κανείς από εκείνους τους κακόγλωσσους θελήσει καμιά φορά να γραφή καμιά άνορησία, άς συλλογιστή πρώτα ότι είμαι άνθρωπος κι' έχω κι' ότι μπορεί να χάσω την ύπομνη μου.

Ένας άλλος όμως σύζυγος, ο άνδρας της Φαίω Βραύ, ο ά διάφορος και φλεγματικός Τζών Μόνκ Σάντερς, δεν διαβάζει ποτέ τί γράφουν-ή έφημερίδες για την γυναίκα του. Αυτά ένδιαφέρουν την καλλιτεχνική καριέρα της γυναίκας του. Μία φορά άσπύσος άναγκάστηκε να επέμβει, όταν δημοσιεύθηκε ένα δυσφημητικό άρθρο για τη Φαίω Βραύ. Ο Τζών Μόνκ Σάντερς λοιπόν πήγε άμέσως, και βρήκε τον έκδοτή της έφημερίδας και το ζήτησε να... έπανορθώσει το σφάλμα του, αλλιώς θα το φύτευε μία σφαίρα στο κεφάλι. Έπί πλέον έπε καθαρά και έσάτερα ότι θα έκοβε τα χέρια του συντάκτη που είχε γραφή το δυσφημητικό άρθρο. Και τά πράγματα, καθώς καταλαβαίνετε, μπήκαν σή θέσι τους.

— Καμιά φορά, έξήγησε κοτόπιν ο Τζών Μόνκ Σάντερς, ο σύζυγος μιάς «θενέττας» εινε ύποχρεωμένος να δώσει ένα μάθημα στους κακοήθεις. Μά αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια. Κι' ο λόγος εινε άπλόστατος. Μπορούν ποτέ μερικές άνορησίες που γράφονται στις έφημερίδες να δηλητηριάσουν έναν μεγάλο έρωτα; Μά τι γάμος, παρακαλώ, θα ήσαν ο δικός μας, παραδειγματος χάριν, αν κινδύνος από τις φλυαρίες και τις κακογλωσσίες τών... παραμοθολόγων;

Κι' η άλήθεια εινε ότι οπτή τη γνώμη έχουν οι περισσότεροι σύζυγοι τών «στέρεων».

ΜΠΕΝ ΑΣΤΕΡΝΤ

Έκει που τον έβλεπε κανείς άπένταρο, παρουσιάζονταν άξαρνα με τσέκ. Κανείς δεν ήξερε τί δουλειές έκανε, μά το γεγονός εινε πως ή φτώχειος του δεν χωρούσαν ποτέ πάρα πάνω από 5-6 μέρες. Όλοι άσρα τον γνώριζαν ήξεραν πως πληρώνει πάντα τα χρέη του κι' έτσι δεν δυσκολευόνταν να του δίνουν δανεικά, άσες φορές βρισκόταν σε άνέχεις. Τί ένθικότητος ήταν, κανείς δεν ήξερε. Μιούσε Γαλλικά με τους Γάλλους, Γερμανικά με τους Γερμανούς, Έλληνικά με τους Έλληνες, Τουρκικά με τους Τούρκους, μά έπαραιτούσε ή γνώμη πως ήταν Άλβανός. Είχε γνωσθή κι' η Σιμόνη σ' ένα καμπαρέ, μία τραϊλή νύχτα καρναβαλιού, κι' από τότε ζούσαν μαζί. Την αγαπούσε τραϊλά και τής έκανε όλα τα καμπίσια.

Όταν ο Ζάν έφτασε στο Παρίσι, έκανε άμέσως την έμφανσί του σ' όλα τα κέντρα, στα μπαρ, στα ντάνσινγκ, στις κορτές, άφογος στην έμφάνση, διαχυτικός, με το χαμόγελο στα χείλη. Έτσι κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθή πως ο άνθρωπος αυτός είχε οικονομικές δυσχειρίες. Μά και κανείς δεν θ' άπορούσε αν το μάθαινε, γιατί όλα ήξεραν πως ο Ζάν Καυό είχε την τέχνη ν' άγοράζει χωρίς νάχη λευκά, να πωλάη χωρίς νάχη τίποτα για πούλημα και να μη χάνη ποτέ την έμπιστοσύνη κανενός.

Έτσι και τώρα, για μία φορά άκόμα, ο Ζάν τα κατάφερε μά χαρά και χωρίς να καταλάβη όποτε κι' ο ίδιος πως, να βρη τα χρήματα που του χρειάζόνταν. Άμέσως λοιπόν πήρε το τραίνο και ξεκίνησε χαρούμενος να πάρη το αγαπημένο του ενέχυρο, ένω σ' όλο το δρόμο σκεπτόταν πως ή τύχη έννοιε πάντα τους τολμηρούς.

Είχε άγοράσει κι' ένα άμορφο κολλίε για τη Σιμόνη, ή όποια μόλις θα τ'όβλεπε, μά τραλλιανόταν από τη χάρη της, γιατί σαν γυναίκα αγαπούσε πολύ τα στολίδια.

Α! ίνε πολύ διασκεδαστικό να ζή κανείς έτσι, χωρίς να ξέρη τί θα γινή αφού... Και ή Σιμόνη ήταν άκριβός ή σύντροπος που το ταίριαζε...

Όταν έφτασε στο Πάλας Ότελ, ή πρώτη του δουλειά ήταν να τρέψη στο ταμείο του ξενοδοχείου να κανονισή το λογαριασμό που τον είχε αφήσει έκορημύ. Η Έκκλησις που Γλειξε ο λογιότης, μόλις τον είδε, τον έκανε να σκεφθή: «Χωρίς άλλο, δεν με περιμεναν να γυρίσω πίσω... Άν δεν ήταν ή Σιμόνη...»

Μά είχε αφήσει ένα τέτοιο ένεχυρο... Μπορούσε να μη γυρίση να το πάρη;

Όπως είδε όμως από το λογαριασμό, τούτε κοστίζα μία περιουσία από το ένέχυρο, κατά τη διάρκεια της άπουσίας του. Είχε άδειασί άκριτές μπουκαλιές σαματάνα τής όχτη αυτές μέρες κι' είχε φάει τά πιο άκριβά φαγητά.

Άφού πήρε τά λίγα όεστα που του έδωσαν, ο Ζάν ρώτησε, με θρος ένθωπου τελείως ικανοποιημένος:

— Πώς δεν ήπιδ ή κυρία στο σταθμό; Δεν τής δώσατε το τηλεγραφήμά μου;

— Βεβαίως, δεν τής το δώσαμε, κύριε Καυό. Έβγαξε έδω και δυο μέρες, μαζί με τον ματσο ντ' ότέλ...

Ο Ζάν δάγκασε τα χείλη του και μουρμουρίσε μέσα στα δόντια του:

— Ά, μά τον έφτασε!...

Δέχτηκε έντοιας σταλιά το χτύπημα και μάλιστα είχε το κουράγιο να χαμογέλαση. Τότε ο θυρωρός, που τά είχε άκούσει όλα, έλαβε μέρος στην όμλια.

— Και έξορτε, εινε, ο κ. διεθυντής; εινε καταστοναχορημένος, γιατί πόρα, στη μέση της σαζόν, δεν μπορεί να βρη άλλον ματσο ντ' ότέλ, κι' αυτός που είχαμε ήταν πάρα πολύ καλός.

Ο Ζάν αισθάνθηκε την άνάγη να κανόνισ, και καθώς έβγαζε τη αγαφωθή του, θυμήθηκε το κολλίε πουχε άγοράσει για τη Σιμόνη... Ειπαρχός που του ήμινε αυτό... Καθώς είχε μείνα άπένταρος, πληρώνοντας το λογαριασμό, θα ξαναόριζε τη ζούη, πουλάοντας το.

LOUIS RENÉ BAZIN

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ Β ΣΤΙΔΙΣΣΗΣ

Η βασίλισσα της Άγγλιας Έλισάβετ έπεσκέφθη μία μέρα τον προθηκοπού της Βάνανα στο σπίτι του.

— Εινε μικρό το σπίτι σου, για έναν άνδρα άσως έσείς! το είλε, έκομψθη για την άόλητη της ζωής του.

Κι' ο Βάναυ, με βαθείά απόκλιμα, τής είπε:

— Μεγαλειότητά, το σφάλμα εινε δικό σου! Έσείς με κάνετε τόσο μεγάλο, ώστε να μη με χωρή το σπίτι μου!...